

עפ"ת 27610/06/14 - ישראל אנה גרינברג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו בית-משפט לעורוים פליליים
עפ"ת 14-06-2014 27610 גרינברג (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
ישראל אנה גרינברג (עציר)
מדינת ישראל

nocchim:

ב"כ המערער - עו"ד דורון לוי

ב"כ המשיבה - עו"ד רוני מודריך

המערער הובא באמצעות שב"ס

מתורגמנית לשפה הרוסית - הגב' גליינה זביבנסקי

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

ביום 15.10.13 בשעות הקטנות של הלילה, נהג המערער רכב בתל-אביב וגרם לתאונת דרכים בכר שסטה שמאליה כיוון נסיעתו, פגע במונית חונה, המשיך למדרכה ופגע בעץ.

כל זאת עשה המערער כאשר הוא נתן תחתי השפעה כבדה של משקאות משלכים, התנהגותו הייתה רדומה וחריגה, דבר לא לעניין, רגלו לא נשאו את גופו, הוא נזקק לתמייה, לא פלא שנכשל מבחני המאפיינים.

יתרה מכך, המערער, מشنתקש על-ידי שוטרים לשתף פעולה בבדיקה ישוף, סיירב.

המערער הורשע על-פי הודהתו. בית משפט קמא, לאחר טיעונים לעונש, הטיל על המערער עונשים שונים, בהם 45 ימי מאסר בפועל וארבע שנים פסילה.

הערעור הוא על שני רכיבים אחרים אליהם של גזר הדין.

המדינה מתנגדת לערעור.

עמוד 1

אפתח ואומר שבמידה רבה ערעור זה הוא תיאורתי בלבד. בית משפט קמא, בהטילו על המערער 45 ימי מאסר, קבוע שתחילה ריצום ביום מתן גזר הדין, הוא יומ 14.05.14. הערעור על אותו גזר דין הוגש ביום 14.06.15 - דהיינו, ביום סיום עונש המאסר.

שמעתית באורך רוח את דברי ב"כ המערער באשר לערעור על המאסר, זאת עשיתו בשל כך שב"כ המערער באחשבון עם מתחם הענישה, ברור לחלוון שלענין העונש עצמו אין לערעור ממשמעות.

ולענין מתחם הענישה הנני סובר שבנסיבות המוחדות של המקירה כפי שתיארתי לעיל, בשירות הגבואה ובהתאם להוראות סעיף 40ב' ו-4ג' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בדבר קביעת מתחם העונש ההולם ועקרון הילמה בכלל, בהתחשב בתאותות שגרם המערער, בסירוב לשירות הגבואה, שכן עונש מאסר בפועל צריך שייהי ברף העליון של מתחם הענישה.

צדוק ב"כ המערער בכך שלא היה מקום שבית משפט קמא יbia בחשבון למתחם הענישה ואת עברו הפלילי (הטהורה, להבדיל מהתבעורה) של המערער, אך בלבד מכך, בקביעו את המתחם שקבע, בנסיבות, צדק.

לענין עונש הפסילה בפועל, כאמור, בית משפט קמא קבוע והטיל על המערער עונש פסילה של ארבע שנים, אלא שכפי שעשה בענין המאסר, הורה שעונש הפסילה יחול מיום 15.10.13, ככלומר, יתחיל לחול רטרואקטיבית אבל הקושי הוא לא בכך אלא בעובדה שהוא יחול גם בזמן שהמעערער יושב בבית הסוהר.

על-פי הוראת הדין סעיף 42(ג)(2), מקום ובית משפט הטיל עונש מאסר ועונש פסילה ביחד, תקופת המאסר לא תבוא בחשבון לענין הפסילה.

יש אמר שאთמול, يوم 14.07.2002, בע"פ 13/2965, **מדינת ישראל נ' ג'יהאד אל רפואייה ואחות**, קבע בית המשפט העליון (ראשונה, לדעת), שאין כלל שיקול דעת ולא ניתן להטיל עונש פסילה ועונש מאסר חופפים זה לזה, מדובר באותו תיק.

לענינו, קביעת בית משפט קמא שעונש הפסילה בפועל יחול מיום המעצר, דהיינו מיום 15.10.13, ובහינתן שהמעערער ממילא נידון לעונש מאסר בתיק אחר, אליו אתייחס בהמשך, אזו עונש הפסילה בפועל המשמי שהוטל עליו הוא פחות מעונש פסילה של שלוש וחצי שנים.

אף ללא חשבון זה הנני סובר, שבנסיבות שפורטו לעיל כפי שנהג המערער, ובහינתן סעיף 39א' לפקודת התבעורה הקובע מינימום פסילה בת שנתיים לשיכור, שהטלת עונש פסילה בפועל בנסיבות, גם כמשמעותו ראה רשות ביטחון בשירותים וגם כמשמעותו בהטלת תקופת מאסר קצרה, הוא במסגרת מתחם ענישה ראוי ועונש הולם לגופו.

ازכיר, כפי שהתייחסתי לעיל, ביום 14.06.2010 נידון המערער לעונש מאסר בתיק שבו היה עצור כשהובא לבית משפט קמא בתיק שבפניו, ושם נידון על-ידי כב' סגן הנשיאה, השופט בני שגיא, לחמשה חודשי מאסר בפועל מיום 14.03.18, כך שבתיק נשוא הערעור למעשה המערער לא ישב אפילו יום מאסר אחד, וגם בעונש הפסילה המשמי שהוא נשוא בו, חל כרסום ממשי.

התוצאה הינה שבנסיבות, בעיקר לאור החלט אי-התערבות של ערכאת הערעור בגזר דין של הערכאה הדינית, התערבות שבאה רק כאשר הענישה המוטלת היא במידה קיצונית מouteנית, אין מקום להתערבות בגזר דין של בית

משפט קמא ולא עשה כן.

עם זאת, למרות החלטתי מיום 26.06.14 הן בкус שהבעתי כלפי ב"כ המערער, שלא התייצב לדין, והן באשר לצורר בערעור, עתה אינני בא בטענות לב"כ המערער. אחזור בדברי, הערעור היה במקומו. ב"כ המערער שכנע אותי שאי-התיאצבותו הייתה שלא באשמתו, אך כל שטר שוברו לצדוי והנני מודיע לו שבערעורים בפניי בעבר עליו להיות מעודכן ולא לסמוך על ההזמנות. הערעורים, כך אשתדל, ישמעו מהר, בוודאי מקום ומדובר למי שנידונים למאסר בפועל.

הערעור נדחה.

ניתן והודיע היום, ה תמוז התשע"ד,
03/07/2014, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלט על ידי נופר דידי